

La revolució iraniana el 1978-79

El 1978, va començar un procés revolucionari que va culminar amb la fugida del Sha el gener de 1979. No va ser un moviment religiós el que va expulsar el Sha, sinó la mobilització de treballadors, pagesos i el poble.

Salim  Etessam, activista iranià, va publicar dos articles sobre la Revolució iraniana, el febrer i el desembre de 1979, i el Secretariat de la IV Internacional va emetre una declaració a l'abril. Publiquem extractes d'aquests documents.

La mobilització massiva del poble iranià, en absència d'un partit que represent s els seus interessos, es va enfrontar a l'acció conjunta de les milícies jomeinistes, recolzades pel Kremlin i el Partit Tudeh, aix  com per faccions iranianes vinculades a l'imperialisme. Tot i que es va constituir la República Isl mica de l'Iran, el poder revolucionari del 1979 encara deixa la seva empremta antiimperialista en la societat iranià, una cosa que l'imperialisme no pot perdonar.

La Vérité n  585, febrer de 1979

« Iran, l'alba d'una revolució »

El 8 de setembre de 1978, una manifestació de milers de persones a Teheran va ser violentament reprimida per l'exèrcit. El Sha va supervisar la massacre des del seu helicòpter. 4.000 persones van morir. El bany de sang del "Divendres Negre" va ser la resposta del règim a l'esclat massiu contra la monarquia. Però les masses no van ser aixafades.

El 24 de setembre, el moviment va resorgir, i la classe obrera va anar en escena amb els seus propis mètodes (vagues i ocupacions). Milers de treballadors petrolers es van declarar en vaga exigint un augment salarial del 50% i millors condicions laborals.

La vaga es va estendre ràpidament a altres sectors. El 5 d'octubre, el sector bancari, els treballadors de telecomuni-

cacions, l'electricitat, el personal hospitalari, el personal de televisió i els funcionaris públics es van declarar en vaga. Van exigir augment salarial.

El 6 d'octubre, el govern va oferir un augment salarial del 50% als funcionaris. El 10 d'octubre, la vaga es va estendre a altres sectors: els 30.000 treballadors de la siderúrgia d'Isfah n es van declarar en vaga. La planta va ser envoltada per l'exèrcit. Els treballadors de les mines, les indústries d'assemblatge, les empreses agroindustrials i les petites indústries també es van declarar en vaga, aconseguint importants reivindicacions.

El 31 d'octubre, la vaga petrolera es va convertir en vaga general, provocant el tancament de pous, la refin ria, els complexos petroquímics i les plantes de gas. Es van presentar reivindicacions polítiques: aixecament de la llei marcial, alliberament dels presos polítics, prohibició que la Savak (policia política del règim) i la policia intervinguessin a la planta. La vaga es va estendre a altres sectors i les reivindicacions es van tornar obertament polítiques. Es va exigir la formació d'un sindicat independent, i els treballadors van destruir els "sindicats" policials creats per Savak, contrariant les polítiques de l'estalinista Partit Tudeh, que cridava a afiliar-se als sindicats "policials" per transformar-los. Es van escollir comitès de vaga, que reflectien la voluntat obrera. (...)

Els treballadors del banc central van obrir els comptes i van fer públics els noms de 144 persones, membres de la classe dirigent, que van transferir 2.400 milions de dòlars a l'estranger en dos mesos.

Hi va haver manifestacions massives a Teheran l'11 i 12 de desembre, tres milions de persones van marxar plorant "A baix el Sha!". El procés de desintegració de l'exèrcit s'aguditz . A Mashhad, els soldats es neguen a disparar els manifes-

tants; a Hamad n, maten oficials; en diversos regiments, esclaten disturbis contra el règim i l'Estat Major.

El govern militar ja no controla el país. En algunes ciutats, es desacata l'autorit  local. Es formen milícies. En ocasions, l'organització d' aquestes milícies va més enllà i constitueix directament la base d'organitzacions de poder dual. La mateixa demanda uneix les masses treballadores de les ciutats i el camp: "A baix el Sha!".

La premsa i els governs burgesos intenten presentar el moviment revolucionari com un moviment de líders religiosos reaccionaris oposats a les polítiques de modernització impulsades pel Sha (!). Intenten camuflar la profunditat d'aquest moviment, que ha utilitzat les mesquites, però només per transformar-les en llocs de trobada política; que ha aprofitat les processons i els ritus religiosos, però per transformar-los en manifestacions formidables. Les demandes dels treballadors petrolers i d'altres treballadors no tenen res de religiós. (...)

Moscou és un dels defensors de la monarquia iraniana. Mentre milions de persones sortien als carrers de Teheran l'11 de desembre, l'ambaixador soviètic als EUA afirmava que el Kremlin preferia el Sha al caos...

Declaració del Secretariat Internacional de la Quarta Internacional, publicada a La Vérité n  586, abril de 1979

"Iran: Nova fase de la revolució proletària mundial"

Amb la caiguda de la monarquia iraniana sota els cops de les masses, un dels pilars de l'ordre construït a Yalta i Potsdam —ordre ja també per tot arreu— s'ensorra.

Fins a l'últim minut, Washington, Moscou i Pequín van buscar salvar el Sha. Carter va reiterar el seu suport després

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa  s ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

de les massacres del "Divendres Negre", els líders de Pequín van acudir en la seva ajuda i els de Moscou el van felicitar pel seu aniversari. (...)

Però aquesta nova i formidable commoció, que sacseja l'equilibri mundial, adquireix tota la seva dimensió perquè se suma i s'integra en una situació ja emmotllada per la derrota global de l'imperialisme al Vietnam i pel fet que la revolució portuguesa va posar la revolució proletària a l'agenda de tot Europa; Modifica aquesta situació, amplificant i aprofundint el caràcter revolucionari del període que ens ocupa, agreujant la crisi generalitzada de l'imperialisme, la crisi de les formes de dominació de totes les burgesies, la crisi de la burocràcia del Kremlin, la de Pequín i les diverses burocràcies satèl·lit, el poder i els privilegis del qual, en tots els casos, depenen del manteniment de la dominació imperialista a escala global. Un pilar de l'ordre construït a Yalta i Potsdam s'està esmorçant: coneixem la posició estratègica que ocupa l'Iran, la importància directa de la caiguda de la dictadura per a l'equilibri a Orient Mitjà, per al desenvolupament de la lluita de classes a Turquia i Irak, i les inevitables conseqüències d'aquesta caiguda per al subcontinent indi (Pakistan, Afganistan). També coneixem les implicacions directes de la revolució a l'Iran com a factor impulsor de la revolució política a l'URSS, en particular al voltant de la qüestió nacional, atès que part d'Azerbaidjan està annexada a l'URSS.

La Vérité Núm. 589, desembre de 1979

"Nous Desenvolupaments en la Revolució a l'Iran"

En els darrers vuit mesos, la mobilització de les masses ha estat acompanyada del desig d'estructurar i organitzar la seva lluita a través de comitès i òrgans electes. Les masses treballadores a l'Iran, sota el jou de la monarquia durant 25 anys, no havien pogut construir organitzacions i sindicats independents. En absència de sindicats clandestins, les nombroses vagues obreres dels anys 1973-1978, producte del moviment obrer espontani, no es van poder coordinar.

Cal destacar també que cap organització política havia pogut realitzar un veritable treball clandestí durant aquest període, inclòs el Tudeh, la presència del qual era molt feble durant la crisi revolucionària.

De setembre de 1978 a febrer de 1979, va sorgir el desig de crear organitza-

cions d'acció política (comitès electes). L'expressió més contundent va ser el comitè de vaga electe dels treballadors petrolers, que es va convertir en una important centralització i punt de referència per a tots els treballadors.

En altres fàbriques, existia aquest mateix desig. Entre els treballadors bancaris, de llibres i diaris, i a les grans plantes d'assemblatge d'automòbils, es van escollir comitès de vaga que organitzaven vagues i plantejaven demandes que fins i tot exigien el control obrer.

En algunes fàbriques, els treballadors van obrir els seus llibres de comptes (igual que els bancaris).

També als barris van sorgir comitès, sobretot durant les vagues, per organitzar la solidaritat. I especialment després de l'arribada de Jomeini a Teheran, en forma de comitès de benvinguda. (...)

El 10 i 11 de febrer, Teheran estava repleta de barricades; bases militars, comissaries de gendarmeria i policia, i seus governamentals van ser assaltades i preses per les masses, en combats que de vegades es van prolongar durant hores. L'11 a la nit, Bazargan va assumir el càrrec de primer ministre, nomenat per Jomeini, i en un discurs televisat va fer una crida a la calma, a la població perquè deposés les armes i les diposés en mesquites. Immediatament va cridar a la reconstrucció nacional.

Però el moviment de masses va continuar. Els comitès veïnals, enfortits durant l'aixecament, van prendre el control de les ciutats i van perseguir els agents de l'antic règim i els savaks. El país estava envaït per comitès i consells. La presa de locals va continuar. El nou govern va intentar per tots els mitjans impedir les iniciatives de les masses i les dels comitès veïnals. Va explicar que la purga de funcionaris de l'antic règim i de l'exèrcit havia de ser duta a terme pel govern, que «el govern no pot satisfer totes les demandes revolucionàries». (...)

A finals de febrer, el moviment obrer per crear organitzacions de combat, els "soviets" (shuras), cobrava impuls a totes les fàbriques. El règim intentava distorsionar i frenar aquest moviment.

Les demandes obreres, en general, eren eminentment polítiques. Exigien consells electes per controlar la producció, l'obertura de comptes gratuïts, etc. Els treballadors petrolers exigien el control de la producció petrolera, la cancel·lació de contractes, etc. El govern

intervenía arreu per impedir la celebració democràtica d'eleccions.

Allà on pot, el govern intenta mantenir les antigues estructures (sindicats polítics) o exigeix que els seus membres col·laborin amb el "consell". Aquests òrgans, de vegades elegits legítimament, de vegades imposats pel "prestigi" del nou govern, es converteixen en un mitjà perquè els treballadors abordin el problema de la seva organització.

Com que les forces repressives (exèrcit i policia) estaven desmantellades, el règim va crear "comitès d'imants" que ràpidament van supervisar els comitès veïnals, que van ser depurats progressivament d'elements militants. Els residents del barri van ser reemplaçats per fanàtics jomeinistes i fins i tot antics agents de la SAVAK, formant la "milícia de comitès". Els comitès, gradualment, van ser subordinats a la milícia, que va quedar completament aïllada de les masses, no organitzant-les, sinó atacant-les. (...)

El govern, a falta d'un partit revolucionari, va aconseguir impedir que les masses treballadores i el proletariat creessin un govern basat en la centralització de consells i comitès electes. Des del principi, el govern va intentar combatre els òrgans soviètics establerts. Sense aconseguir destruir aquests òrgans (encara existents), el règim va aconseguir mantenir l'Estat a flotació, i tota la seva política es va enfocar en la seva reconsolidació.

(...)

El Tudeh va donar suport plenament al règim i al govern, al qual va presentar com a "antiimperialista" per a aquest fi.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos